

De er på løbeskole for

Hurtigløbere

– Sådan en weekend er enormt hyggelig, fordi man møder så mange andre med proteser, siger 30-årige Brian Sibbern, der er i superform

▲ Chris (til venstre) og Dennis har begge været i Afghanistan. Dennis arbejder i dag på kontor hos forsvarrets personel tjeneste, mens Chris, der tabte sig 14 kilo, mens han lå på hospitalet, stadig er i tvivl om, hvad han skal lave fremover

Umiddelbart har de ikke meget til fælles – husmoderen, krigeren, bageren, skoledrengen og den medicinstuderende. Men ved nærmere bekendtskab opdager man, at det har de nu alligevel. Og det er ikke "bare", at de mangler et stykke af benet...

■ Lyden i sportshallen er den sædvanlige. Løbende fødder over gulvet, hvinende gummisåler mod underlaget, latter, råb, tramp og en skarp fløjte. Men fløjten sidder hverken om halsen på en dommer eller en træner.

Fløjteholder denne formiddag er fysioterapeut William Sloth, for sportsudøverne er tilmeldt et ganske særligt kursus: De er

på løbeskole for benamputerede. Alle 43 deltagere mangler et stykke af benet, ja, nogle af dem endda begge ben, men de er vidt forskellige:

Her er soldater, der har været i Afghanistan. Ældre mennesker, som er blevet ramt af kredsløbsforstyrrelser, blodpropper eller cancer. Sportstrænede unge mænd, der er født sådan, og så en hel del, der simpelthen har været ude for meningsløse ulykker.

Forskelligheden til trods hæfter man sig dog hurtigt ved en fælles faktor ud over deltagerens proteser. De har en ret ukuelig vilje til at få det bedste ud af tilværelsen på ét ben eller halv-

andet. Eller "på stylder", som en ældre dobbeltamputeret herre udtrykker det med glimt i øjet.

– Nu må du love, at du ikke skriver en sørgelig historie, siger 17-årige Daniel fra Vejle, og med de ord taler han nærmest på alle deltagernes vegne. De er her for at have det sjovt, for at udfordre sig selv på fysikken og for at lære noget om balance og bevægelse – bestemt ikke for at blive ynket!

Barske skæbner

Den 30-årige bager, Brian Sibbern, fra Tåstrup er iøjefaldende sportstrænede, men han mangler sit venstre ben under knæet.

– Jeg kørte på motorcykel, og

så kom der lige en lastbil. Chaufføren tog en chance... og ramte mig. Heldigvis havde jeg kort forinden overhalet en Falckredder, så jeg fik hjælp omtrent med det samme. Jeg kan huske, at jeg forsøgte at komme til at se, hvad der var sket, for det gjorde jo ondt i mit ben. Men redderen ville ikke lade mig se noget. Mit ben lå henne i vejkanalen!

Det er godt tre år siden, Brian mistede sit ben, men ulykken har ikke forhindret ham i at styrketræne og dyrke ricochét, en slags meget hurtigt squash-spil.

– For ikke så længe siden oplevede jeg, at hele min protese pludselig faldt af under en kamp. Det skete, fordi jeg svedte så meget, og det var selvfølgelig ikke så godt, men det lykkedes mig at holde balancen, siger en grinende Brian, som heller ikke går af vejen for at spille fodbold med vennerne.

Fysioterapeut William Sloth fløjter igen.

– Nu skal vi lige ud til yderpunkterne. Prøv at få vægten frem på foden ved at skyde hofte udad. Find balancen, og hvis det er svært...

– Dét er det, afbryder en ældre deltager med et grin. Han maser dog ufortrødent på og skæver im-

Af Anne Kjøge

Foto: Jacob Ljørring

anne.kjoerge@familiejournal.dk

benamputerede

med stål i

strømperne

◀ – Sådan en protese giver mange fordele. Man har f.eks. altid lige et skriveunderlag ved hånden, pja-tter Karin Bregendahl fra Rødovre, der var ved at uddanne sig til sygeplejerske, da hun mistede sit ben efter en operation. Nu har hun netop vundet kampen over brystkræft og læser til lægesekretær

▲ 22-årige Gitte Kristensen fik hjernehindebetændelse i for-året 2005 og var tæt på at mi-ste livet. I dag læser hun selv medicin på Århus Universitet

poneret til de unge mænd i salen, der trods nøjagtig samme handi-cap er anderledes adfærd.

Tre af dem har været sendt i krig i Afghanistan. 24-årige Den-nis Dencker fra St. Heddinge trådte på en vejsidebombe efter halvandet år i militæret, og alle detaljer omkring den forfærdeli-ge hændelse står stadig tydeligt printet i hans erindring.

Den to år yngre Chris Krøyer Breum Larsen fra Ringsted kon-staterer derimod, at han "ikke hu-sker en skid". Han sad i en bil, da den kørte på en bombe præcis et år og tre dage efter, han startede som soldat.

Den sidste, Benjamin Krag-skjold, mistede benet i krigen for lidt over to år siden, men han gi-der ikke at tale om det. Han kon-centrerer sig hellere om øvel-serne og lytter opmærksomt til Williams anvisninger.

Grin og gangteknik

Christina Vinter fra Vejle og Git-te Kristensen fra Århus er deri-mod ved at trimle om af grin, da en øvelse går i skuddermudder, og de må begynde forfra. Begge kvinder mistede et ben for fem år siden. Christina, da hun skulle prøve at køre motorcykel, Gitte efter en bakteriel hjernehindebe-tændelse. I dag er hun selv be-gyndt at læse til læge, mens Chri-stina trives som hjemmegående "mor" til tre hunde.

Formiddagens program nær-mer sig afslutningen, og flere be-gynder at glæde sig til en pause. At spise frokost og mødes med så mange ligestillede er for de fle-ste en lige så vigtig del af at være på løbeskole som at lære bedre gangteknik og balance.

Eftermiddagen byder på mere individuel mulighed for at af-prøve andre sportsgrene, alt ef-ter hvad man magter. Og rigtig mange opdager, at de kan klare langt mere, end de anede.

Andre, som den 17-årige Dani-el eller den 20-årige Carsten ved nok, hvad de er i stand til.

De er lynhurtige og bomstær-ke, og da de, sådan bare for sjov, løfter sig selv op til vandret posi-tion i hallens ribber, må man kon-statere, at de på trods af manglen-de ben er nogle meget stålsatte, unge mænd.

Lige fra strømperne og op. □

► 54-årige Lena Hansen fra Årup fik en blodprop i knæet, men lægerne troede ikke på hende, og da de efter en må-ned begyndte at lytte, var det for sent...

▲ – Jeg skulle lige prøve at køre motorcykel, men det var jeg så ikke særlig god til, fortæller Christina Vinter fra Vejle (forrest i turkis bluse). Ulykken skete i 1993, og hendes ben blev ampute-ret i 2005

▲ 17-årige Daniel fra Vejle var ude for en gymnastikulykke for godt to år siden, mens 20-årige Carsten Voss-Pedersen fra Skanderborg fik en blodprop umiddelbart efter fødslen, så han har altid haft protese. Men man skulle tro, at de begge også havde armmuskler af stål!